Deplasare pe linia întîi

«Dacă nu ne vom apăra noi...»

Leonid Soroţchi, şi nu numai el, e indignat de faptul că unii tineri zdraveni, sănătoşi din Tighina se duc nepăsători spre Chişinău, văicărîndu-se că sînt refugiaţi. Mai bine le-ar sta dacă ar pune mîna pe armă şi ar veni pe poziţii.

LA IEŞIREA din Chişinău spre Tighina parcă nimic nu prevesteşte de cele ce se întîmplă la celălalt capăt al şoselei. Dar ţinînd calea încolo observi cum treptat-treptat fluxul de maşini devine tot mai slab. Pe ultima porţiune de drum întîlneşti grupuri mai mici sau mai mari de oameni, care, cu toate restricţiile impuse de situaţie, încearcă să iasă din oraş sau dimpotrivă să pătrundă în el. Cei mai mulţi ţin calea spre Chişinău. Dar sînt şi dintre aceia care, după o săptămînă de peregrinări, vor să-şi vadă casa, familia, acareturile...

Tinerii ostaşi Vasile Rotaru şi Vitalie Ailenei, ambii originari din satul Mihăleni, Ocniţa, îşi făceau cu demnitate şi corectitudine datoria de santinele. Ambii intraseră în oraş în noaptea de 20 iunie, înfruntînd ploaia de gloanţe ale gardiştilor, fiind martori oculari la grozăviile războiului. La fel ca şi alţi doi ostaşi Mihail Budoianu din Cimişlia, şi Alexei Serghii din Răspopeni, Şoldăneşti care tot au trecut prin focul luptelor din preajma podului de la Nistru. Acolo apărătorii integrităţii Moldovei au dat dovadă de mare curaj şi măiestrie militară, distrugînd şapte tancuri. Dar fiind atacaţi prin surprindere şi mişeleşte de la spate de soldaţii Armatei a 14-a au fost nevoiţi să-şi părăsească poziţiile iniţiale.

Între timp s-a apropiat de noi un autobuz sosit de la Vadul-Raşcov, Şoldăneşti. Veniseră încoace mame, taţi, fraţi, surori ca să-i vadă pe cei apropiaţi. Am reuşit să schimb cîteva cuvinte doar cu doamnele Zinaida şi Ana Ivanes, ale căror feciori se aflau aici. Cu acelaşi autobuz venise şi doamna Raisa Argatu din Şoldăneşti. Bărbatul ei Ion lucra tractorist în orăşel, iar acum se află la datorie.

— Sîntem tare îndureraţi de ceea ce se întîmplă. Şi e păcat că unii aici îşi apără neamul cu pieptul, iar alţii acasă se ţin de băut şi rîd de cei care luptă. Am încercat să explic soţului... Dar el mi-a tăiat-o scurt: «Dacă nu voi sta eu aici, nu va sta altul alături de mine, atunci cine ne va apăra ţara de duşmani?».

Un ostaş de alături şi-a dat şi el părerea: acum cînd ţara e în primejdie se vede cine este cu adevărat fiecare dintre noi. Cei de aici ne facem datoria cum credem de cuviinţă, iar mai pe urmă lumea va aprecia faptele tuturora.

Şi iarăşi involuntar ostaşii povestesc de luptele la care au participat, îi evidenţiază mai ales pe acei care în clipele de cumpănă nu s-au pierdut cu firea, au dat dovadă de multă agerime şi bărbăţie. Astfel povesteau despre un oarecare Leonid din Vadul-Raşcov care în cele mai complicate momente a ştiut să manevreze cu dibăcie maşina blindată, la cîrma căreia se afla asigurînd îndeplinirea misiunii şi salvînd viaţa camarazilor. Cuvinte de admiraţie am auzit rostindu-se şi la adresa unui băiat Senea din Năpădeni, Ungheni. Deşi interlocutorii nu cunosc numele de familie ale acestor băieţi sînt sigur că sătenii din acele localităţi, citind aceste rînduri, îşi vor da seama despre cine e vorba.

Şi iarăşi oameni răvăşiţi de durere şi nelinişte. Un tînăr de 21 de ani pe nume Vasile încerca să treacă spre oraşul, unde-i rămaseră soţia şi o fetiţă de doi anişori. Locuieşte lîngă spitalul orăşenesc. In Tighina se mai află şi un frate al lui cu tot cu familie. Cu acesta a reuşit să vorbească la telefon, dar despre soţie şi copil nu ştie nimic de o săptămînă.

Vladimir C. tot vroia să răzbată la casa sa, mai exact la cămin. Vroia să ia doar adeverinţele de naştere ale copiilor. Atunci cînd plecaseră a uitat de ele, iar acum i se cer. Despre ceea ce se întîmplă dumnealui şi-a exprimat părerea clar şi ferm: de războiul acesta numai Rusia are nevoie.

Se mai aflau acolo în preajma noastră şi două neveste — Nadea şi Galea, ucrainence, care vroiau să ajungă la Anenii Noi, la nişte rude. «26 de ani am trăit aici, în Bender, zise Nadea, şi mă doare inima cînd văd cum e distrus. Ne-au tot speriat cu latinizarea şi cu unirea cu România, dar ceea ce se face acum oare nu e cu mult mai straşnic? Oamenii îs ca oile şi sînt folosiţi de liderii de acolo doar ca instrumente. Acum cei de la radioul din Tiraspol ne îndeamnă mereu: «Derjatisea do poslednego benderceanina». In numele la ce să ne ţinem? Noi nu vrem altceva decît pace, ca să putem să ne cuştigăm bucăţica de pîine».

Leonid Soroţchi, originar din Vadul-Raşcov s-a bucurat nespus, auzind că autobuzul din sat a venit totuşi. Ei îl aşteptase. Aici pe poziţii se află de la 20 iunie. Răzbătuse cu primele două blindate la podul de la Nistru. Pe urmă au fost loviţi din spate. A fost greu, nemaipomenit de greu, dar au rezistat. Şi sînt siguri că vor rezista şi în continuare.

Leonid e indignat de faptul că unii tineri zdraveni, sănătoşi din Tighina se duc nepăsători spre Chişinău, văicărîndu-se că sînt refugiaţi. Mai bine le-ar sta dacă ar pune mîna pe armă şi ar veni pe poziţii.

Din propria iniţiativă a venit din Rusia la baştină şi colonelul Grigore Guriţeanu. A venit în mod legal, transferîndu-se în armata naţională:

— Aflîndu-mă departe de Moldova nu-mi era totul clar ce se întîmplă la baştină. Nu-mi venea să cred că armata a 14-a e implicată în conflict, dar, cu părere de rău, realitatea e cu totul alta.

Părăsind zona de conflict mi-am luat rămas bun de la ostaşii cu care vorbisem, de la tînărul locotenent Valentin Danii, originar din Năduşita, Drochia (care speră să-şi facă nunta în luna august, după cum le-a fost înţelegerea), şi care printre altele rosti şi o frază demnă de memorizat pentru toţi feciorii şi bărbaţii Moldovei: «Dacă nu ne vom apăra noi pămîntul, cine o să-l apere?». Într-adevăr cine?

Gheorghe BOLOGAN,
corespondentul nostru special.

Zice-o vorbă din bătrîni

- **După ce leul moare, mulţi se găsesc să-l jupoaie.**
- **Capul lui a mai fost la o ciotcă de răchită.**
- **Vitejia culcă şi trestia, şi stejarul.**